

I SKYRIUS

PIRMĄ KARTĄ JUODAĖJĄ PAUKŠTĮ Elė pamatė vidury jūros. Mergaitė stovėjo žvejų laivo priekyje ir žvalgėsi per žiūronus. Dangus buvo mėlynas, švietė saulė, tačiau jūra smarkiai bangavo. Elė tvirtai spaudė žiūronus ir stengėsi išsilaikyti ant kojų.

Vos tik laivas įveikė didelę bangą, pasirodė juodas paukštis. Suglaudęs sparnus, nėrė link Elės. Tarsi pultų. Išsigandusi ji žengė žingsnį atatupsta ir vos nepargriuvo. Prie vairo stovėjęs žvejys pastebėjo, kaip ji susvyravo.

– Būk atsargi! – suriko jis. – Nestovėk ten, jei negali išlaikyti pusiausvyros. Jei iškrisi, iškart nuskęsi.

Žvejys vairą laikė taip pat stipriai kaip Elė žiūronus.

– Mane puolė paukštis! – šūktelėjo Elė. – Aš nekalta.

Sunku suprasti, ar žvejys ją išgirdo. Vėjas nusinešė beveik visus žodžius. Supykusi Elė nususuko, ėmė

dairytis paukščio, bet niekur jo nematė. Žiūronai buvo sunkūs. Ilga kelionė ją vargino, tačiau ir baigti jos nenorėjo. Troško tik viena – grįžti namo. Bet tai neįmanoma.

Nuo vėjo ašarojo akys. Ji perbraukė šlapią skruostą ir žvilgtelėjo į brolių Valterį. Tylus ir įsitempęs jis sėdėjo ant medinio suolo šalia žvejo. Brolio skruostai buvo paraudę nuo šalčio. Elė žinojo, kad jis taip pat nori grįžti namo.

Ji pakėlė žiūronus prie akių. Laivas plaukė į salą, vadinamą Audrų sala. Žvejys sakė, kad jai pasiekti nereikės nė pusvalandžio. Gali būti. Sala vis artėjo. Elė stipriau prispaudė žiūronus prie akių.

Sala atrodė maža, uolėta. Elė matė medžius, krūmus ir akmenis, ir uostą su priplauka. Tačiau nepastebėjo, kad būtų daug namų. Tiesą sakant, nematė nė vieno.

Kuo arčiau salos, tuo aukščiau kilo bangos. Net jūra nenorėjo, kad jie atplauktų. Elė nuleido žiūronus. Gal ir gerai, kad saloje gyvena mažai žmonių. Ji nenorėjo sulaukti klausimų, kodėl čia atkeliavo.

– Dabar turėsite būti stiprūs, – pasakė mama prieš išvažiuodama su tėčiu. – Pažadu, kad laikas greitai prabėgs. Galėsite atvykti mūsų aplankyti, kai tik įsikursime.

Kai tik įsikursime.

Ką tai iš tikrųjų reiškia? Mama buvo kalbėjusi, kad ji ir tėtis gyvens lyg ir viešbutyje, bet vargu ar tai tiesa. „Niekada gyvenime nevažiuosiu jų aplankyti, – pagalvojo Elė. – Tikiuosi, kad daugiau niekada jų nepamatysiu.“

Švilptelėjimas privertė ją atsisukti.

– Ar per žiūronus matai pilį? – šūktelėjo žvejys.

Pilį?

Ji papurtė galvą. Žvejys nusišypsojo Elei, paskui Valteriui. Nė vienas iš jų nenusišypsojo jam. Elė priėjo ir atsisėdo šalia brolio. Jai einant, laivas siūbavo.

– Kiek laiko gyvensite Audrų saloje? – pasiteiravo žvejys.

Elė greitai nurijo seiles.

– Neilgai, – pasakė ji.

Elė negalėjo suprasti, kodėl jiems nepavyko. Ji ir Valteris turėjo planą, kaip gyventi be tėvų. Pirmiausia jie laikytųsi išvien. Tai visų svarbiausia. Antra, jie gyventų pas Johaną, jų abiejų draugę.

Tačiau planas nepavyko. Juos išsiuntė pas nepažįstamus žmones į salą, kurioje jie niekada nebuvo lankešėsi. Tai taip nesąžininga, kad žodžiais neapsakysi.

Nė vienas iš jų daugiau nepratarė nė žodžio, kol neįplaukė į uostą. Valtys prieplaukoje lėtai siūbavo į šonus. Elė pamatė statų, siaurą kelią. Jis vedė aukštyn į salą. Žvejys pririšo laivą laisvoje prieplaukos vietoje.

– Šiandien kalbėjau su Bete ir Stefanu, – pasakė jis. – Jų namuose jūs ir gyvensite. Betė prašė, kad palydėčiau jus iki kalvos viršūnės, o tada ji jus perims.

Perims.

Nuskambėjo taip, tarsi Elė ir Valteris būtų du paketai, kuriuos reikia perduoti. Tačiau Elė daugiausia galvojo ne apie tai. Ne, ji galvojo apie tą pilį, kurią paminėjo žvejys. Nors jau atplaukė į salą, pilies vis dar nematyti.

– Kur toji pilis? – paklausė Elė. – Ar jūs pajuokavote? Žvejys garsiai nusijuokė.

– Tai apie ją dar nieko nežinote, – susiprato jis. – Tuomet jau laikas pamatyti, kur gyvensite.

Taip pasakęs, išlipo į krantą.

Elė ir Valteris nuskubėjo paskui jį. Žvejys padėjo iškelti jų daiktus. Tada leidosi stačion į kalnėn. Elė ant pečių nešėsi kuprinę, o iš paskos tempė lagaminą. Valteris turėjo tiek pat daiktų.

Ten, kur baigėsi kalva, iškilo medžių giraitė. Šiek tiek toliau spietėsi įvairiaspalviai mediniai nameliai.

Rožiniai, mėlyni, žali ir balti. Gražu pažiūrėti. Vis dėlto saloje gyvena žmonių.

– Keista, – tarė žvejys. – Juk ji turėjo čia laukti.

Atrodė, kad dabar saulė šildo labiau, nei plaukiant jūra.

Praėjo tik trys vasaros atostogų savaitės, tačiau viskas buvo kitaip nei įprasta. Elei sutraukė skrandį. Ji nenorėjo galvoti apie atostogas. Ji apskritai nenorėjo galvoti apie kelias ateinančias savaites.

Kaip tik tada ji pakėlė akis ir išvydo tai, kas privertė sustoti vidury žingsnio.

Pilis!

Visai kaip sakė žvejys.

Tikra.

Stovėjo kelio gale, bet vis tiek aiškiai matėsi. Tamsi ir didžiulė, pastatyta iš tūkstančių akmens blokų. Jos aukšti bokštai kilo į dangų.

Nustebusi Elė negalėjo atitraukti akių. Ji netikėjo, kad tokios tvirtovės egzistuoja iš tikrųjų. Pilis priminė jos pusbrolio lego kubelių tvirtovę, tik buvo maždaug dešimt tūkstančių kartų didesnė.

– Įspūdinga, ar ne? – tarė žvejys.

Jis atrodė patenkintas, lyg pats būtų pastatęs šią tvirtovę.

Valteris pasikrapštė galvą.

– Bet... – pratarė jis.

– Taip? – suklušo žvejys.

– Juk ten mes negyvensime? – suabejojo Elė.

Žvejys pasitaisė kepurę.

– O taip, gyvensite. Nors jei paklaustumėte manęs...

Jis nutilo. Ryžtingais žingsniais prie jų artinosi vyras. Pamatęs žvejį, paspartino žingsnį.

– Jau gana! – šūktelėjo jis priėjęs. – Buvau pasiryžęs suteikti Betei progą, bet dabar pasitraukiu, kol šmėklos netapo mano mirties priežastimi. Jos neleidžia mano dažytojams miegoti naktimis, perkilnoja daiktus. Pavyzdžiui, paveikslus!

Vyras įsistebeilijo pirmiausia į Elę, o paskui į Valterį.

– Viešpatie švenčiausias. Maniau, kad ji juokauja. Tai jūs tie vaikai, kurie gyvens pas Betę ir Stefaną, tiesa? Elė ir Valteris tylėdami linktelėjo.

„Šmėklos, – pagalvojo Elė. – Kokios šmėklos?“

– Vaikai atplaukė su manimi, – pasakė žvejys. – Viskas bus gerai.

– Bet tu pats tuo juk netiki? – paklausė vyras. – Puičiai žinai, kad vaikams Apleistojoje pilyje ne vieta. Kaip ir tiems žmonėms iš viešbučio. Pilis dešimtmečius

stovėjo tuščia. Nesuprantu, kodėl negalėtų ir toliau to-
kia likti.

Jis papurtė galvą.

– Tikiuosi, kad iš čia išvyksite kaip įmanoma grei-
čiau. Vargšai, vargšai vaikai.

2 SKYRIUS

MATYT, BUS ĮVYKĘS NESUSIPRATIMAS. Taip sakydavo tėtis, kai nutikdavo kas nors netikėta.

Piktasis vyras nusileido nuokalne link uosto.

Valteris žiūrėjo jam pavymui.

Vargšai, vargšai vaikai.

Taip jis pasakė. Jei tik žinotų, kiek kartų Valteris ir Elė yra girdėję šiuos žodžius.

Valteris nurijo gumulą gerklėje ir atsigręžė į pilį. Ji neįtikėtinai didelė, tarsi iš filmo. Didesnė už visus kitus gretimus namus ir pastatus. Didesnė net už tolėliau matomą bažnyčią.

Ir ten, matyt, jie gyvens. Nors piktasis vyras pasakė, kad ji pavojinga, ir minėjo šmėklas.

Jie išvydo atbėgančią moterį. Ji pamojo ir nusišypsojo.

Žvejys jai linktelėjo.

– Čia Betė, – pristatė jis.

Ji pribėgo ir pasisveikino su Valteriu ir Ele. Jos ranka buvo šilta ir stipri.

– Atleiskite, kad nepasitikau uoste. Laikas tiesiog pralėkė. Vakar viename iš svečių kambarių pastebėjau prakiurusį vamzdį ir turėjau sutvarkyti.

Apie tai Valteris šį tą išmano. Aną rudenį jų namuose per vieną vamzdį prasiveržė vanduo. Bet niekas nepastebėjo. Tol, kol atsirado keistas kvapas. Tada mama ir tėtis baisiai susirūpino. Kol vyko remontas, visa šeima gyveno vasarnamyje.

Dabar namas parduotas, o vasarnamio nebėra.

Jausmas toks, kad įstrigai košmare, iš kurio negali pabusti.

– Ar galiu jus palikti? – paklausė žvejys.

– Žinoma, – tarė Betė. – Labai ačiū už pagalbą.

Žvejys vėl tyliai linktelėjo ir dingo ta pačia kryptimi kaip ir piktasis vyras.

– Stefanas ir Augustas laukia namuose, – tarė Betė. – Kaip smagu, kad pagaliau atvykote. Tikiuosi, kelionė buvo gera?

– Nebloga, – atsakė Valteris.

Jie patraukė link pilies. Pakeliui kirto nedidelę aikštę, praėjo keletą namų ir kelias krautuvėles. Taip pat restoraną su lauko kavine. Sutikti žmonės smalsiai juos apžiūrino.

Betė parodė tolėliau stovintį pastatą.

– Ten mokykla. Rudenį pradėsite lankyti. Pamačiau, rytoj Augustas jums viską saloje aprodys. Gerai?

Paskutinis žodis, matyt, buvo klausimas. Valteris gūžtelėjo pečiais.

– Žinoma, – tarė Elė.

Mergaitės plaukai buvo supinti į dvi ilgas kasas, kurios einant siūbavo. Elės plaukai, kaip mamos bei Valterio, buvo rusvi. Tėtis juokaudavo, kad nedera prie jų su savo šviesiais plaukais.

Kaip seniai visa tai buvo. Atrodo, kad nuo jų gyvenimo kartu prabėgo amžinybė.

Ir štai jie atėjo. Pilį supo mūro siena su dideliais arkiniais vartais. Virš jų kaboją raudona iškaba auksinėmis raidėmis. Valteris perskaitė:

VIEŠBUTIS „ŽAIBAS“

Netrukus atsidarysime!

Jis susiraukė. Manė, kad gyvens pilyje, bet kokia čia pilis, jei tai viešbutis.

– Maždaug po šešių savaitių bus atidarymas, – pasakė Betė. – Tada pilis bus ir mūsų būstas, ir viešbutis. Jau dinanti akimirka, beveik kaip tada, kai išsipildo svajonė.

Ji pasuko kieman po arka. Valteris apsidairė. Pilies kiemas buvo didelis, išpiltas žvyru, uždengtas pilies sienų šešėlio. Viename kampe kažkas buvo pastatęs spalvingų medinių suolų ir staliukų. Vidury kiemo augo du aukšti medžiai.

– Ar žinojai, kad mes šitaip gyvensime? – sušnabždėjo Elė.

Valteris papurtė galvą.

– Na, ar patinka? – paklausė Betė ir plačiai nusišypsojo. – Gana įspūdinga, ką?

Valteris linktelėjo.

– O taip, – tarė jis.

Ir batu pabaksnojo smėlį.

Jei būtų galėjęs rinktis, mieliau būtų likęs namie. Nors jau nebežino, kas yra namai.

Viskas išnyko ir niekas negrįš.

Betės šypsena dingo.

– Viešpatie, – tarė ji. – Jūs, žinoma, nė kiek nesidžiaugiate, kad esate čia.

Valteris pasimuistė. Negali pakęsti, kai suaugusieji bando atspėti, kaip jautiesi. Niekas nesupras, ką jiems su Ele teko iškentėti.

Niekas.

Jis žvilgtelėjo į Elę. Ji žiūrėjo į vieną iš mažesniųjų

pilies bokštų. Ant jo tupėjo juodas paukštis. Saulėje blizgėjo juodos plunksnos.

– Suprantu, kad ilgitės tėvų... – pasakė Betė. – Galėtume...

– Ne, – nukirto Elė.

Betė atrodė nustebusi.

– Mes visai nesiilgime savo tėvų, – pareiškė Elė.

Jai būdinga leptelėti ką nors panašaus. Elė pyko ant tėvų. O Valteris labiau pyko ant visų kitų. Ant visų, kurie jų tėvus vadino sukčiais, ant visų, kurie privertė jį ir Elę išvažiuoti.

– Mūsų nuomonės šiek tiek skiriasi, – tyliai tarė jis. – *Man* jų trūksta. Kiekvieną dieną.

Tai sakant suspaudė krūtinę, lyg trūktų oro. Geriau Elė būtų nieko nesakiusi. Juk juodu buvo sutarę, kad nekalbės apie tai, dėl ko jų nuomonės skiriasi. Nebuvo prasmės, nes tik susiginčydavo.

„Gal turėčiau papasakoti apie Johaną, – pagalvojo berniukas. – Tada Betė supras, kodėl mes norime iš čia išvažiuoti.“

Taip ir padarė.

– Mes labiau norėjome gyventi pas draugę, – prabilo Valteris. – Buvome pakalbėję su ja ir jos tėvais. Manėme, kad viskas gerai.

– Bet mums ten neleido, – pridūrė Elė. – Savivaldybė paprieštaravo ir pasakė, kad turime išvykti. Čia.

Jei norėtum prie ko prikibti, tai Johana labiau Valterio draugė, bet nesvarbu.

Taip skaudu galvoti apie tai, kas nutiko.

Apie viską, kas buvo nutarta, bet viskas baigėsi būtent taip baisiai, kaip jie ir bijojo.

Betė papurtė galvą.

– Po galais, aš nieko nežinojau.

Kiek pagalvojusi moteris pasiūlė:

– O jeigu sudarytume paktą? Ar žinote, kas tai?

Elė atsistojo arčiau Valterio.

– Kai ką nors vienas kitam pažadi, – paaiškino mergaitė.

– Būtent, – patvirtino Betė. – Pažadu padaryti viską, ką galiu, kad sužinočiau, kodėl jums neleido gyventi pas draugę. O jūs pažadate kuo geriau praleisti čia laiką. Kas žino, gal įvyko nesusipratimas ir jūs galėsite grįžti namo. Sutariame? Aš pamėginsiu padėti jums iš čia išvažiuoti, o jūs pasistengsite puikiai praleisti laiką.

Moteris ištiesė ranką.

Valteriui užkaito skruostai. Pagaliau kas nors klausosi!

– Skamba gerai, – sutiko Elė.

– Man taip pat tinka, – iškart pritarė Valteris.

Ir jie vėl paspaudė rankas.

Paktas. Šito jie nesitikėjo. Dabar viskas atrodė šiek tiek lengviau. Nedaug, bet gerai ir tiek.

Elė sunėrė rankas ant krūtinės.

– Kol jūsų laukėme, sutikome seną vyrą, – tarė ji. – Jis kalbėjo apie šmėklas ir pasakė, kad jam gana pilies. Kas jis?

Betė sustingo.

– O, ne! Kaip blogai, kad netyčia sutikote būtent Hubertą. Na... jis tik pavargęs, lakios vaizduotės vyriškis. Padėjo mums remontuoti pilį, bet iškilo problemų. O dabar, matyt, jam gana. Tada lengviau suversti kaltę vaiduokliams, o ne prisiimti atsakomybę. Gaila tik tiek, kad išeidamas išsiveda visus meistrus. Jis yra jų vadovas.

Valteris spėjo, kad Hubertas yra tas piktas vyras.

– Jis pavadino pilį Apleistąja. Ar ji taip ir vadinasi?

– Tikrai ne, – paneigė Betė. – Ji taip vadinama tik dėl to, kad ilgai stovėjo tuščia. Bet, kaip matote, dabar ji ne tokia. Duokite žmonėms laiko, ir jie liausis pliuropiti, – patikino moteris ir padrašinamai nusišypsojo. – O dabar eime pasisveikinti su kitais! Jie laukia viduje.

Valteris pakėlė akis.

Laikas išvysti savo naujuosius namus.